



NOTAT

31. Oktober 2014

Folketingets EU-beslutningsproces er utids- svarende

Kontakt:

Senioranalytiker, ph.d., Maja Kluger Rasmussen

+45 30 59 55 87

mkr@thinkeuropa.dk

RESUME Den 1. november træder den nye Europa-Kommission til. Det første Kommissionen skal kaste sig over er arbejdsprogrammet for 2015. Men der er også andre vigtige tiltag, Jean-Claude Juncker har lovet at tage fat på. Det gælder den politiske dialog med nationale parlamenter. Det er en vigtig og krævende opgave, da nationale parlamenter har set deres indflydelse svinde ind i takt med, at EU-integrationen er øget, og Europa-Parlamentet har fået mere magt.

I dette notat sætter Tænk tanken EUROPA fokus på nationale parlamenters sårbare rolle i EU og giver fem konkrete forslag til, hvad der kan gøres for at styrke deres position. En opgave, Junckers første næstformand, Frans Timmermans, skal være med til at løfte.

Notatet viser, at Folketingets Europaudvalg kommer for sent ind i EU's beslutningsproces og derfor har begrænset mulighed for at kontrollere regeringen. Folketingets EU-beslutningsproces er stadig utidssvarende og må moderniseres.

De nationale parlamenter risikerer at blive marginaliseret på grund af EU's stigende brug af tidlige aftaler, da 85 pct. af EU's lovgivning i dag bliver forhandlet på plads allerede ved første behandling. Det gør det meget svært for de nationale parlamenter at følge med og ikke mindst at kontrollere deres regeringer.

Juncker tilbyder en håndsrækning til nationale parlamenter og lægger op til, at nationale parlamenter igen kan komme på banen. Teten ligger dog ikke kun hos Kommissionen. Også nationale parlamenter og regeringerne kan gøre noget aktivt for at ændre de interne procedurer, så de nationale parlamentarikere får en større rolle i den samlede EU-beslutningsproces.

HOVEDKONKLUSIONER:

- Den danske model for EU-koordination mellem regeringen og Folketinget trænger til et grundigt eftersyn. Europaudvalget inddrages for sent og agerer derfor ofte gummistempel for regeringen.
- Tendensen til at træffe beslutninger i EU allerede ved første behandling har gjort EU's beslutningsproces mere effektiv, men udgør en demokratisk udfordring, da nationale parlamenter hægtes af.
- Der er behov for, at Folketinget inddrages tidligere i processen, mens sagerne behandles på arbejdsgruppe- og COREPER-niveau i Rådet.
- Lissabontraktatens lancering af det såkaldte "gule" og "orange" kort, der giver nationale parlamenter rollen som vogtere af nærhedsprincippet, er en symbolsk gestus til nationale parlamenter, men uden bid.
- Nationale parlamenter skal ikke kun spille en rolle som bremseklods, som tilfældet er i dag, men have en konstruktiv og proaktiv rolle. Kommissionen skal tænke i nye baner. F.eks. kunne man give nationale parlamenter mulighed for at give Kommissionen idéer til ny lovgivning à la Europa-Parlamentets indirekte initiativret.
- Der er brug for faste procedurer for en styrket politisk dialog mellem Kommissionen og de nationale parlamenter. Kommissionen bør inddrage udtalelser fra de nationale parlamenter i deres konsekvensanalyser. Kommissærerne og deres embedsmænd skal regelmæssigt besøge nationale parlamenter.
- Nationale parlamenter skal have en repræsentant til stede under trialog-møderne, der rapporterer tilbage til nationale parlamenter og holder dem ajourførte om nyeste udviklinger i forhandlingerne.

Den nye Kommissions udfordring: inddragelsen af nationale parlamenter

Den 1. november træder den nye Europa-Kommission til. Der er nok at gå i gang med. Som det første skal kommissærerne kaste sig over Kommissionens årlige arbejdsprogram. Her fremlægger Kommissionen de lovforslag, den har tænkt sig at fremsætte i 2015. Udover at få styr på hvilken lovgivning Kommissionen skal koncentrere sit arbejde om det næste år, skal Kommissionen også tage stilling til nogle strukturelle ændringer. Det gælder forholdet til nationale parlamenter.

29 parlamentariske kamre fra 22 medlemslande har i et brev til Juncker lagt pres på, at Kommissionen skal nedsætte en arbejdsgruppe med repræsentanter fra nationale parlamenter og EU's institutioner. Den skal se nærmere på, hvordan nationale parlamenter kan inddrages bedre i EU's beslutningsproces. Og det er der god grund til, da nationale parlamenter i stigende grad er blevet hægtet af EU's beslutningsproces.

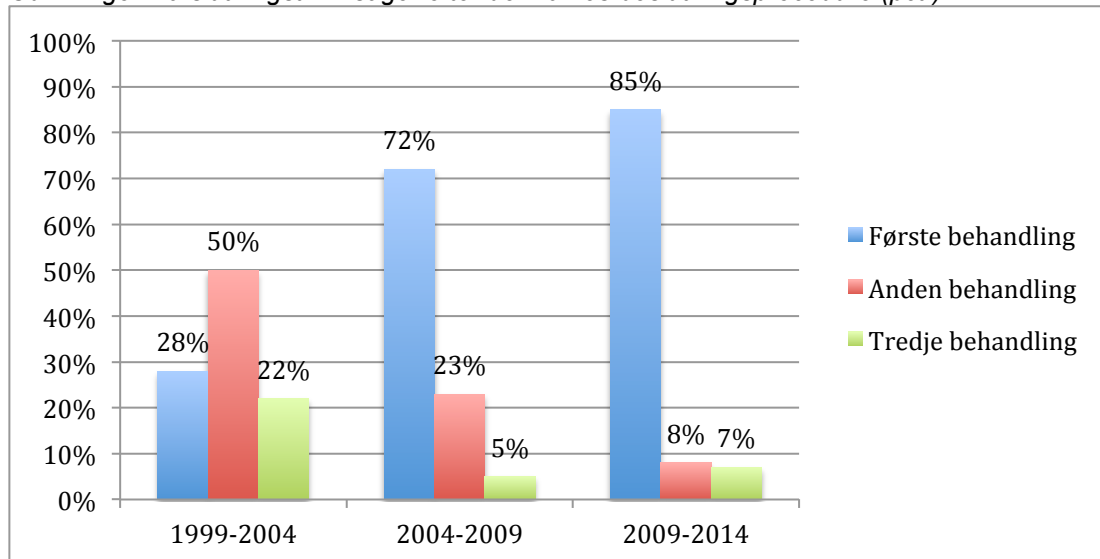
Frans Timmermans (første næstformand og kommissær på området for bedre regulering og nærhedsprincippet) har varslet en forstærket politisk dialog mellem Kommission og nationale parlamenter. Hvad det betyder ligger endnu ikke klart.

I dette notat sætter Tænketanken Europa fokus på de udfordringer, den nyligt tiltrådte Kommission står overfor, når det gælder inddragelsen af nationale parlamenter i EU's beslutningsproces. Der gives også fem bud på, hvordan nationale parlamenter kan inddrages bedre i fremtiden.

Selv den danske model er utidssvarende

Én af de største udfordringer, nationale parlamenter i EU står overfor, er det stigende antal beslutninger, der træffes gennem tidlige aftaler. Figur 1 viser, at antallet af beslutninger truffet ved første behandling er steget markant over tid. Det har hægtet nationale parlamenter af – også det danske Folketing.

Figur 1. Antallet af sager afsluttet ved første behandling er steget eksplosivt
Udviklingen i afslutningstrin i sager efter den fælles beslutningsprocedure (pct.)



Kilde: http://www.europarl.europa.eu/code/about/activity_reports_en.htm

Tendensen til at vedtage EU-lovgivning tidligt begyndte efter Amsterdam-traktaten i 1999. Traktaten gjorde det muligt for Rådet og Europa-Parlamentet at vedtage et lovforslag efter kun én behandling for at sikre effektivitet i lovgivningsarbejdet. De tidlige aftaler har haft vidtgående konsekvenser for nationale parlaments mulighed for at kontrollere deres regering, når det gælder EU-politik. Det skyldes, at beslutninger truffet ved første behandling forudsætter, at et kompromis mellem Rådet og Europa-Parlamentet skæres til tidligt.

De tidlige aftaler har reduceret kredsen af faktiske beslutningstagere og accelereret beslutningsprocessen. Toneangivende grupper i Europa-Parlamentet (ordføreren og skyggeordføreren), Rådet (formandsskabet) og Kommissionen forhandler love på plads i et uformelt samspil – de såkaldte trialog-møder.

Trialog-møderne har banet vejen for kompromiser og en mere effektiv lovgivningsproces, men det udgør også en demokratisk udfordring. Når magten indsnævres til en lille kreds af beslutningstagere, bliver andre skubbet ud på et sidespor. Forhandlingerne er blevet mindre gennemsigtige, og nationale parlamente har mistet indflydelse.

For hvordan skal nationale parlamente stille kritiske spørgsmål til deres regeringer, når kompromisset skal findes bag lukkede døre? Det udfordrer den danske model.

Danmark har længe været et land, andre har kigget mod for inspiration til, hvordan man kan kontrollere sin regering i EU-politikken. Særligt nyere medlemslande, såsom Polen, Slovakiet, Slovenien og de baltiske lande, har ladet sig inspirere af den danske model. Dog er den danske model ikke længere en

ledestjerne for andre lande. Den er forældet og ude af trit med EU's lovgivningsmaskineri.

Folketinget udøver kontrol med den danske regering gennem sit Europaudvalg. Regeringen har pligt til at forelægge udvalget et mundligt forhandlingsoplæg på sager af større rækkevidde og kan kun binde Danmark i forhandlinger i Rådet med opbakning fra et flertal af udvalgets medlemmer (det såkaldte "mandat-system").

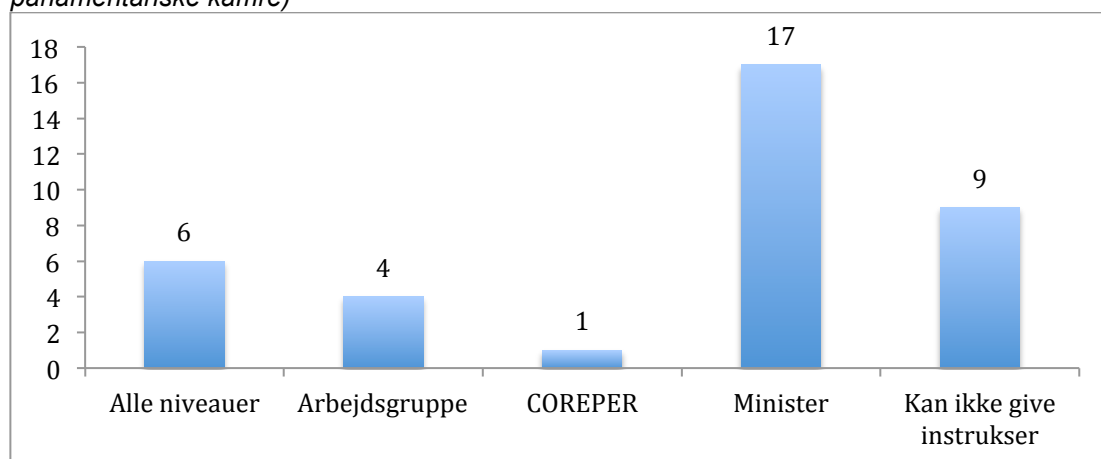
Orienteringen af Folketingets Europaudvalg sker ofte først, efter at Rådet har givet formandsskabet grønt lys til at indgå i forhandlinger med Europa-Parlamentet, dvs. efter de uformelle forhandlingsmøder er begyndt.

Allerede i 2006 erklærede den tidligere formand af udvalget, Svend Auken, Folketingets EU-beslutningsproces "håbløst utidssvarende".¹ Han var stærk fortaler for, at regeringen skal indhente et mandat, inden de reelle forhandlinger går i gang i EU. Det rykkede dog ikke synderligt på situationen. I dag bliver mandater i mange tilfælde stadig først givet, når forhandlingerne med Europa-Parlamentet er skudt i gang. Det gør det svært – hvis ikke umuligt – for Europaudvalget at ændre slagets gang.

Figur 2 viser, at det danske Folketing langt fra står alene i at komme for sent ind i processen. De fleste parlamenter bliver først inddraget, lige før ministrene mødes i Bruxelles for at blåstempe en aftale, der allerede er forhandlet på plads på det diplomatiske plan.

Figur 2. Nationale parlamenters kontrol med deres regeringer

Inddragelsen af nationale parlamenter sker ofte sent i processen? (frekvenser fra 37 parlamentariske kamre)



Kilde: Jensen M.D. & Martinsen, D. (2014) "Out of time? National Parliaments and Early Decision-Making in the European Union", *Government and Opposition*, forthcoming

¹ Auken, S. (2006), "Ny fremdrift i EU kræver dansk nytænkning", *Berlingske Tidende*, 13. marts

Den danske model er ikke tidssvarende, og den trænger til en modernisering. Den sene inddragelse af Europaudvalget gør Folketinget til et gummistempel af regeringen. Det er dog ikke kun nationale parlamenter, der hægtes af på tidlige aftaler. Også nationale regeringer er udfordret. De har også svært ved at få oplysninger om, hvad der sker bag de lukkede *trialog*-døre, når formandsskabet forhandler på Rådets vegne.

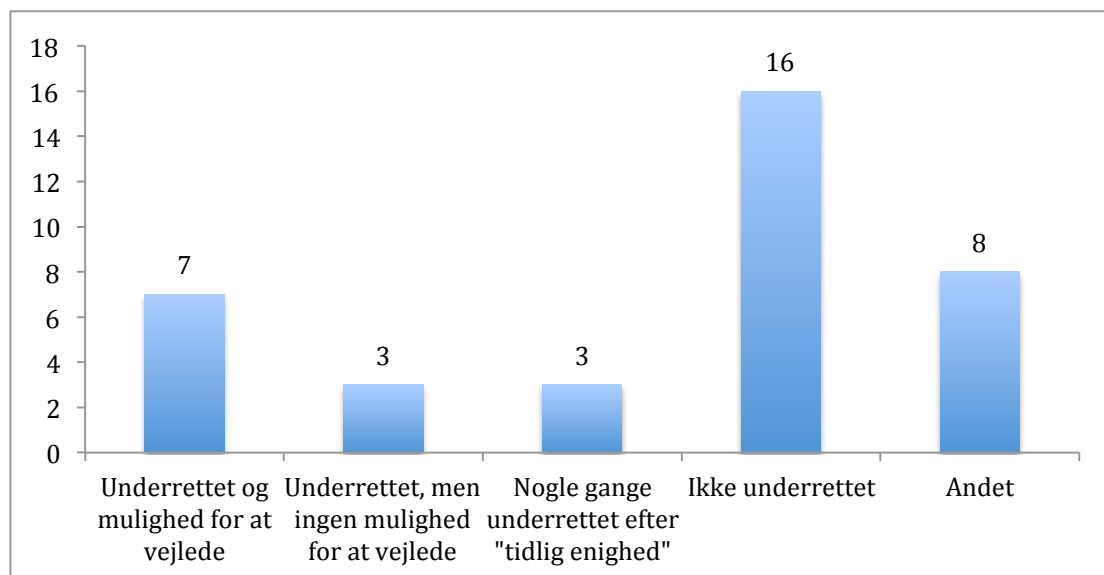
Hvis Folketinget vil være med, hvor beslutningerne tages, må det op i gear og komme tidligere ind i processen. Regeringen skal pålægges at informere og hente et forhandlingsmandat hos Europaudvalget, når forhandlingerne i Rådet finder sted på arbejdsgruppe- og COREPER-niveau.

Folketinget kan desuden introducere nye procedurer i Europaudvalget, hvormed regeringen løbende orienterer udvalget, mens *trialog*-møderne kører. Her er det vigtigt tidligt i processen at få fagudvalg på banen og få et dynamisk samspil mellem Europaudvalget og fagudvalg. Mange af Europaudvalgets medlemmer er generalister, mens fagudvalgene har den dybere faglige indsigt.

Figur 3 viser, at mange nationale parlamenter i EU hverken bliver inddraget eller har mulighed for at give sin regering instrukser forud for en tidlig beslutning.

Figur 3. Nationale parlameters inddragelse i tidlige afgørelser

Hvordan bliver nationale parlamenter inddraget i tidlige afgørelser? (frekvenser fra 37 parlamentariske kamre)



Kilde: Jensen M.D. & Martinsen, D. (2014) "Out of time? National Parliaments and Early Decision-Making in the European Union", *Government and Opposition, forthcoming*

Folketinget har selv et ansvar for at bringe sig selv frem i førersædet, således at vi igen kan blive et land, andre lande skæver til for inspiration. Teten ligger flere steder, både hos Folketinget, regeringen og EU's institutioner. Blandt andet indførte EU med Lissabontraktaten i 2009 nye procedurer for at informere og inddrage nationale parlamenter i EU's beslutningsproces.

Det nye alarmklokkesystem

Nationale parlamenter fik med Lissabontraktaten en formel rolle i forhold til overholdelsen af nærhedsprincippet. Nærhedsprincippet betyder, at beslutningerne skal træffes så tæt på borgerne som muligt. EU skal kun træffe beslutninger på områder, hvor det bedre kan gennemføres på EU-plan fremfor på nationalt, regionalt eller lokalt plan. Kommissionen skal altid undersøge, om dets forslag stemmer overens med nærhedsprincippet, inden den fremsætter lovforslag.

Nationale parlamenter har med Lissabontraktaten fået et alarmklokke-system. De skal sørge for, at EU ikke vedtager lovgivning på områder, som bedre kan reguleres af medlemslandene selv. Traktaten giver nationale parlamenter mulighed for tidligt i lovgivningsprocessen at påtale brud på nærhedsprincippet. Retten til at gøre indvendinger ligger hos hvert enkelt parlament, der inden for en frist på otte uger kan sende en begrundet udtalelse til Kommissionen, hvis de mener, nærhedsprincippet er overtrådt. De kan nemlig give Kommissionen et "gult" og "orange" kort, jf. boks 1.

Boks 1: Lissabontraktatens gule og orange kort

Det gule kort:

Hvis en tredjedel af nationale parlamenter i EU reagerer inden for otte uger, efter Kommissionen har offentliggjort et lovforslag, er Kommissionen forpligtet til at tage sit forslag op til fornyet overvejelse. Når det gælder retlige og indre anliggender, kræver det opbakning fra en fjerdedel af nationale parlamenter for at kunne udløse et gult kort. Kommissionen er forpligtet til at begrunde sin afgørelse, hvad enten den vælger at opretholde, tilbagetrække eller revidere lovforslag.

Det orange kort:

Det orange kort kræver, at mindst halvdelen af de nationale parlamenter mener, at et lovforslag strider mod nærhedsprincippet. Ligesom det gule kort kan Kommissionen vælge at opretholde, revidere eller trække sit lovforslag tilbage. Kommissionen kan dog kun opretholde sit lovforslag med støtte fra Rådet og Europa-Parlamentet. Hvis nationale parlamenter får medhold hos enten Rådet eller Parlamentet, er Kommission tvunget til at tage forslaget af bordet. Forslaget falder bort, hvis et simpelt flertal i Europa-Parlamentet eller 55 pct. af landene i Rådet også mener, at nærhedsprincippet er overskredet.

Lissabontraktaten giver desuden nationale parlamenter bedre adgang til information om Kommissionens arbejde. Kommissionen har forpligtet sig til at sende alle sine forslag til EU-lovgivning samt grøn- og hvidbøger direkte til de nationale parlamenter, så snart de offentliggøres. Oversendelsen af dokumenter fra Kommissionen har dog i praksis fundet sted siden september 2006, hvor kommissionsformand José Manuel Barroso² lancerede det såkaldte Barroso-initiativ med henblik på at styrke Kommissionens politiske dialog med nationale parlamenter.

Bestemmelserne i Lissabontraktaten er et babyskridt i retningen af at styrke nationale parlamenters rolle i EU. Dog fungerer det bedre på papiret end i praksis. Særligt fire udfordringer melder sig.

For det første er vurderingen af, om nærhedsprincippet er overholdt, en politisk vurdering fremfor en objektiv vurdering. Nærhedsprincippet er defineret i meget generelle vendinger og er aldrig blevet defineret juridisk.

For det andet er idéen om et system for tidlig varsling med det gule og orange kort lidt af en misvisende benævnelse, da parlamenter først bliver involveret, når Kommissionen har fremlagt sit lovforslag. Den heftige lobbyisme af Kommissionen, allerede inden et forslag er fremsat, viser vigtigheden af at blive inddraget, allerede inden et forslag formelt fremsættes.

For det tredje er otte uger meget begrænset tid til både at behandle en sag internt i et parlament og koordinere med et tilstrækkeligt antal parlamenter for at kunne udløse et gult eller orange kort. Til dags dato er der kun givet to gule kort og intet orange kort, selvom flere parlamenter mange gange har sendt en begrundet udtalelse af sted til Kommissionen, dog uden at møde tærsklen for et gult eller orange kort.

For det fjerde giver muligheden for at give et gult og orange kort nationale parlamenter en "stopklodsrolle", fremfor en konstruktiv og proaktiv rolle. Ordningen for tidlig varsling giver i teorien nationale parlamenter muligheden for at give et "negativt tjek" af Kommissionens lovforslag (dvs. at kunne bremse lovgivning) fremfor et "positivt tjek" (dvs. muligheden for at kunne påvirke Kommissionens lovforslag, inden de fremsættes).

Det gule og det orange kort giver kun nationale parlamenter mulighed for at få Kommissionen til at revurdere sine lovforslag, men de forbliver afhængige af Rådet og Europa-Parlamentet for at kunne blokere forslag. Uden et "rødt kort" (der pålægger Kommissionen at trække forslag tilbage der strider mod nærhedsprincippet) forbliver nationale parlamenters vogterrolle over nærhedsprincippet en vingskudt and. Timmermans har selv som tidligere hollandsk

² COM(2006) 211: A Citizen's Agenda: Delivering Results for Europe, side 9

udenrigsminister slået til lyd for at introducere et rødt kort og give nationale parlamenters rolle som vogtere af nærhedsprincippet tyngde bag sig.³

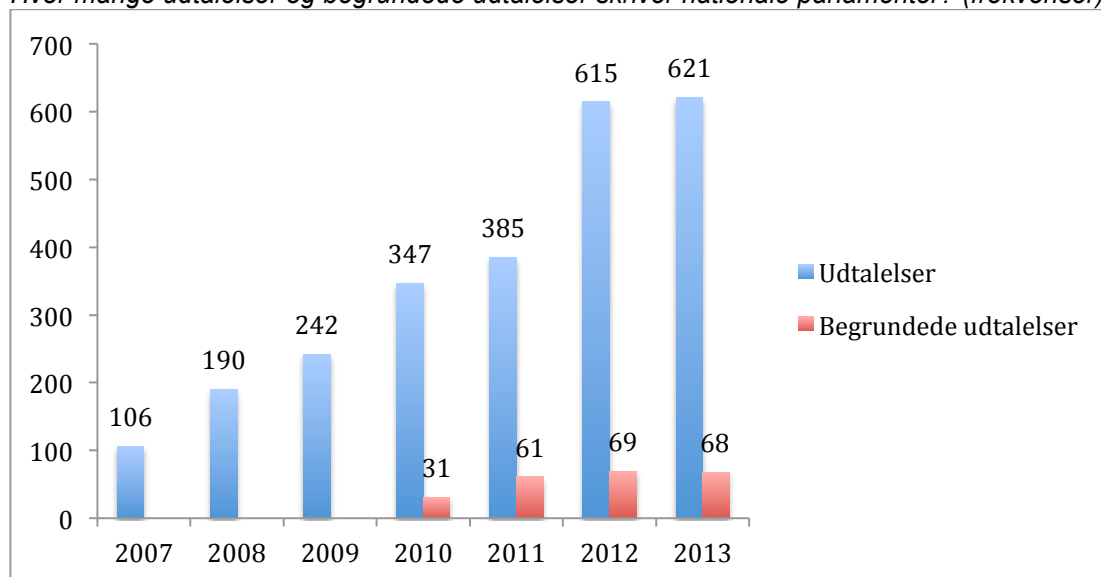
Udfordringen for Junckers Kommission bliver at tænke på nye måder at inddrage nationale parlamenter i EU's beslutningsproces. Det giver det næste afsnit nogle bud på.

Fem forslag til, hvordan Kommissionen kan styrke samarbejdet med nationale parlamenter

Nationale parlamenter spiller en central rolle i at varetage borgernes interesser og bringe borgerne tættere på EU. En styrket og mere direkte rolle for nationale parlamenter i EU's beslutningsproces kan være med til at mindske EU's demokratiske underskud. Figur 4 viser, at nationale parlamenter skriver flere politiske udtalelser end begrundede udtalelser.

Figur 4. Nationale parlamenters aktivitetsniveau over tid

Hvor mange udtalelser og begrundede udtalelser skriver nationale parlamenter? (frekvenser)



Kilde: http://ec.europa.eu/dgs/secretariat_general/relations/relations_other/npo/index_en.htm

Der er stor forskel på nationale kamres aktivitetsniveau. Nogle parlamenter (såsom det portugisiske parlament, det tjekkiske senat og det tyske Bundesrat) er meget aktive, mens andre forholder sig mere passivt (f.eks. det tyske Bundestag, det belgiske senat og det ungarske parlament). En nærmere analyse af, hvilke parlamenter der benytter sig mest af udtalelser, viser, at det særligt er parlamenter, der står svagt i forhold til at kunne kontrollere deres regering, når det gælder EU-spørgsmål. Det gælder:

³ Frans Timmermans, "Monnet's Europe needs reform to fit the 21st century", *Financial Times*, 14 November 2013

- *Andet kamre* i lande, der har et to-kammer system, skriver flere udtalelser (41 pct. af de samlede udtalelser) end første kamre (32 pct.) og ét-kammer systemer (20 pct.).
- *Parlamerter med et dokumentbaseret kontrolsystem*: 70 pct. af de udtalelser, der er skrevet i perioden 2006-2013, er skrevet af parlamerter med et dokumentbaseret kontrolsystem (som f.eks. det britiske parlament), mens kun 21 pct. er skrevet af parlamerter med et mandatbaseret system (som f.eks. Danmark).
- *Parlamerter, der sjældent giver bindende instrukser til deres regering* (henholdsvis 76 og 63 pct.), skriver flere udtalelser og begrundede udtalelser end parlamerter, der ofte giver deres regering bindende instrukser (henholdsvis 15 og 32 pct.)⁴.

Interessen for at deltage proaktivt i udformningen af Kommissionens lovforslag er høj hos de fleste parlamerter. Der er derfor god mulighed for at udbygge nationale parlamerterens rolle yderligere i de tidlige faser af Kommissionens lovforberedende arbejde.

En større rolle for nationale parlamerter vil tilskynde nationale politikere til at engagere sig mere i EU-politik og drage ansvar for de beslutninger, der træffes i EU. Et vigtigt skridt i den retning er derfor at give nationale parlamerter en konstruktiv og proaktiv rolle i EU. En konstruktiv rolle indebærer, at nationale parlamerter kan præge Kommissionens lovforslag tidligt i processen. Det kan se ud på flere måder. F.eks. har Folketinget Europaudvalg, det engelske "House of Lords" og det hollandske "Tweede Kamerlid" gjort sig til talsmand for at indføre et såkaldt "grønt kort".⁵

Forslag 1: *Nationale parlamerter skal have muligheden for at forelægge Kommissionen idéer til lovforslag (et grønt kort).*

Timmermans kan med rette søge inspiration fra den måde, Europa-Parlamentet inddrages i de tidlige stadier af EU's politikformulering. Siden 1993 har Europa-Parlamentet haft ret til at forelægge Kommissionen idéer til lovforslag, når det gælder implementeringen af traktaterne (artikel 225 i Lissabontraktaten). Desuden søger Parlamentet uformelt at påvirke Kommissionens initiativret ved at skrive rapporter (egenbetænkninger), hvor parlamentarikerne ofte kommer med forslag til lovgivning (artikel 48 i Europa-Parlamentets forretningsorden). Kommissionen har forpligtet sig til at give Parlamentet et skriftligt svar inden for tre måneder efter modtagelsen af en egen betænkning, hvor den skitserer det videre forløb.

⁴ Tænketankens egen analyse på baggrund af eget datasæt.

⁵ Folketinget (2014) "Nationale parlamerter i et europæisk samarbejde under forandring", Europaudvalget, Folketinget; House of Lords (2014) "The role of nationale parlamerter in the European Union", European Union Committee, House of Lords, 9th Report of Session 2013–14

Nationale parlamenter kunne få en lignende rolle. F.eks. har Folketingets Europaudvalg forslået, at hvis en tredjedel af alle nationale parlamenter anmoder Kommissionen om at fremsætte et lovforslag, skal Kommissionen tage det op til overvejelse.⁶ Hvis Kommissionen ikke vælger at fremsætte lovforslaget, skal det begrundes grundigt.

Det grønne kort handler ikke om at give nationale parlamenter reel initiativret. Det drejer sig heller ikke om at plædere for etableringen af et parlament for nationale parlamenter – én idé, der har været oppe at vende flere gange, senest under konventets arbejde. Det handler derimod om at give nationale parlamenter muligheden for at spille en proaktiv rolle i EU ved at give Kommissionen idéer til lovgivning samt en retningslinje for, hvor nationale parlamenter gerne vil hen.

Et grønt kort vil give nationale parlamenter mere indflydelse på indholdet af Kommissionens lovforslag. Det kan suppleres med muligheden for at kommentere på Kommissionens lovforslag, når de fremsættes – og ikke kun i forhold til nærhedsprincippet.

Forslag 2: Nationale parlamenter har inden for en frist på f.eks. 10 uger muligheden for at kommentere på indholdet af Kommissionens lovforslag.

Hvis en tredjedel af nationale parlamenter ønsker at ændre forslaget, skal Kommissionen tage højde for deres indsigelser og give en skriftlig begrundelse, såfremt Kommissionen vælger ikke at følge parlamenternes forslag. Rent praktisk kunne nationale parlamenter gennem COSAC (Conférence des organes spécialisés dans les affaires communautaires)⁷ identificere et antal lovforslag fra Kommissionens årlige arbejdsprogram, som flertallet af parlamenter ønsker at granske særlig grundigt. Det vil hjælpe dem med at koordinere deres indsats. Kommissionen kunne gøre bedre brug af nationale parlamenters udtalelser.

Forslag 3: Kommissionen medtager en oversigt over nationale parlamenters holdninger til dets grøn- og hvidbøger i konsekvensanalysen vedhæftet dets endelige lovforslag.

Kommissionen er forpligtet til at lave konsekvensanalyser af alle dets lovforslag og foretage høringer af berørte interessenter. Kommissionen afrapporterer disse høringssvar i sine konsekvensanalyser. På samme vis kunne nationale parlamenters holdning til Kommissionens hvid- og grønpapirer også inkluderes. Her kunne Kommissionen gøre rede for, hvordan nationale parlamenters holdning er taget i betragtning. Det vil samtidig give Rådet og Europa-Parlamentet indsigt i nationale parlamenters holdninger på området.

⁶ Folketinget (2014) ”Twenty-Three Recommendations – to strengthen the role of national parliaments in a changing European governance”, European Affairs Committee, Danish Parliament

⁷ COSAC er et mødeforum for europaudvalg i de nationale parlamenter i EU’s medlemslande og kandidatlandene samt medlemmer af Europa-Parlamentet.

Flere nationale parlamenter, herunder Folketinget, ønsker faste procedurer for, hvordan Kommissionen forholder sig til og responderer på nationale parlamenters skriftlige forespørgsler. En styrket dialog mellem Kommissionen og nationale parlamenter skal ikke kun handle om, hvordan nationale parlamenter kommer tidligere på banen.

En oprigtig dialog kræver gensidig informations- og synspunktsudveksling, hvor nationale parlamentarikere har mulighed for at diskutere med kommissærerne og deres embedsmænd. F.eks. kunne kommissærerne fast besøge de nationale parlamenter én gang om året for at diskutere deres arbejdsprogram samt tage imod invitationer for at diskutere med dem, hvis konkrete sager er af særlig betydning for nationale parlamenter. Kommissionen skal gøres nærværende i medlemslandene.

I Junckers udnævnelsesbrev til Timmermans⁸ skriver han, at det er vigtigt, at Timmermans arbejder på, at kommissærerne i højere grad besøger nationale parlamenter for at forklare sig og redegøre for, hvordan de forholder sig til nationale parlamenters spørgsmål. Noget Timmermans selv har udtrykt opbakning til i december 2013.⁹

Forslag 4: *Kommissionen skal lave en fast procedure for, hvordan den forholder sig til forespørgsler fra nationale parlamenter. Det gælder både tidsfristen for at svare på forespørgslerne og kommissærernes besøg til nationale parlamenter.*

Det kritiske punkt for nationale parlamenter er deres stærkt begrænsede mulighed for at følge med i trialog-møderne og den accelererede beslutningsproces under tidlige afgørelser. Én mulighed for at styrke nationale parlamenters informationsniveau senere i lovgivningsprocessen er at lade repræsentanter fra nationale parlamenter overvære trialog-møder.

Forslag 5: *Nationale parlamenter skal have en repræsentant til stede under trialog-møderne, der hurtigt rapporterer tilbage til nationale parlamenter.*

Den nationale repræsentant kunne f.eks. være en repræsentant fra det nationale parlament, der har formandsskabet i Rådet, såsom formanden for det pågældende lands europaudvalg.

Ovenstående forslag udgør idéer til, hvad Timmermans særligt skal have for øje i sit kommende arbejde med at styrke nationale parlamenters rolle i EU's beslutningsproces. Vi skal dog ikke glemme, at det danske Folketing selv kan gøre sit for at forbedre dets mulighed for at gøre sin indflydelse gældende ved at føre "den danske model" up-to-date. Der er behov for at involvere

⁸ http://ec.europa.eu/about/juncker-commission/docs/timmermans_en.pdf

⁹ Frans Timmermans, "Monnet's Europe needs reform to fit the 21st century", *Financial Times*, 14 November 2013.

Europaudvalget tidligere i processen og at være bedre til at informere om de seneste udviklinger i trialog-møderne.

Der ligger også en stor udfordring hos nationale parlamenter selv i forhold til at styrke og effektivisere samarbejdet mellem nationale parlamenter i COSAC-regi. De begrundede udtalelser og politiske udtalelserne fra nationale parlamenter viser, at nationale parlamenter ikke har deres fokus det samme sted. Spektret for de sager, nationale parlamenter vælger at fokusere på, er meget bredt, hvilket resulterer i, at det gule og det orange kort sjældent aktiveres.

Bedre koordinering i COSAC, i forhold til hvilke sager nationale parlamenter skal fokusere på, vil styrke koordinationen. Det vil også bane vejen for, at de fremover kan få en mere konstruktiv og proaktiv rolle, som ikke kun vedbliver på papiret, men udmøntes i praksis. Men det kræver, at Junckers nye Kommission indfører nye procedurer.